

LBRIS

We know
books

Mary Beth Keane

*Dacă m-ai întreba
din nou*

Traducere din limba engleză
de Mona Raus și Iuliana Stan.

//bestseller

Chișinău • București

2022

Editor și corector: Ion Bargan

Redactor: Cristina Malache

Traducere: Mona Raus și Iuliana Stan

Design copertă: Simon & Schuster, Inc.

Tehnoredactare: Andreea Fracesea Cichi

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții

Dacă m-ai întreba din nou / Mary Beth Keane ; traducere din limba engleză de
Mona Raus, Iuliana Stan. – Chișinău : Bestseller ; S. n., 2022. – 336 p.

Tit. orig.: Ask again, yes.

ISBN 978-9975-3233-3-8.

821.111(73)-31

K 29

Librăriile Bestseller din Chișinău:

- UNIC, etaj 1. Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 8
- Centru: str. Pușkin 35
- Botanica: Jumbo, etaj 1, bd. Decebal 23/1
- Ciocana: bd. Mircea cel Bătrân 32
- Telecentru: str. Drumul Viilor 36/1

Pentru comenzi:

www.bestsellerro

www.bestseller.md

Francis Gleeson, un polițist înalt și slab, îmbrăcat în uniformă sa de un albastru-pastel, se ascunde de razele soarelui la umbra clădirii de piatră, în care se afla secția de pompieri a Circumscripției 4-1. Pe scara de salvare de la etajul patru, aproape de numărul 167, cineva puse la uscat niște haine fine. În timp ce îl aștepta pe un alt recrut, un polițist pe nume Stanhope, Francis a remarcat nemișcarea perfectă a acelor picioare transparente, cu o delicată curbură în dreptul călcâiului. Cu o noapte în urmă a ars, nu mai rămase din ea decât o carcasă goală și o scară înnegrită pe dinăuntru. Toți copiii din cartier o văzuseră arzând de pe acoperișuri și de pe scările de salvare, unde și-au adus saltelele în acea primă zi cu adevărat caniculară de iunie.

Acum, de la un bloc distanță, Francis îi auzea implorându-i pe pompieri să lase măcar un hidrant pornit. Aproape că-i vedea țopăind de colo, colo, când podeaua li se încingea iar sub picioare.

Se uită la ceas și apoi își îndreptă privirea către ușa secției de pompieri, întrebându-se unde era Stanhope.

Nu era nici măcar ora 10:00, dar erau deja 31 de grade. Iată șocul Americii: iernile își crăpa fața de frig, iar verile erau văskoase și umede ca o mlaștină.

— Te smiorcăi ca un țânc, îi spusese unchiul său, Patsy, de dimineață. Că este prea cald!

Dar Patsy, cât era ziua de lungă, nu făcea nimic altceva decât să bea la răcoarea unui pub. Francis însă, după 15 minute de patrulare, era să umble cu niște pete întunecate de transpirație la subraț.

— Unde-i Stanhope? îi întrebă Francis pe câțiva recruți veniți și ei să patruleze.

— Cred că iar are probleme cu vestiarul, îi zise unul.

În fine, după ce se mai scurse un minut, Brian Stanhope coborî, de voie, scările secției de pompieri. El și Francis se cunoșteau din prima zi de la academie. La academie, au participat împreună la un curs de tactici și după vreo săptămână Francis îl abordase pe Brian, în timp ce ieșeau din sala de curs:

— Ești irlandez, nu-i așa? Adică tocmai ai ancorat pe-aici, nu?

Francis îi spuse că era din vest, din Galway și că venise cu avionul, dar nimic mai mult.

— Așa și m-am gândit. Prietena mea tot e de pe acolo, e din Dublin. Ia să te întreb ceva.

Lui Francis Dublin i se părea la fel de departe de Galway precum New York, dar pentru un yankeu, probabil că era totu-na, își zise el.

Francis se pregăti să fie întrebat ceva mai personal decât și-ar fi dorit. Unul dintre primele lucruri pe care le remarcase în America era că lumea te întreba cu ușurință orice-i trecea prin minte. Unde stai, cu cine, cât plătești chiria, ce-ai făcut weekendul trecut? Iar asta era prea mult pentru Francis, căruia ajunsese să-i fie rușine până și să-și pună cumpărăturile pe bandă, la marketul din Bay Ridge.

— Ai planuri la noapte! comentase vânzătorul ultima dată. Câteva beri de Budweiser, o pungă de cartofi, deodorant.

Brian îi spuse că observase că prietena lui nu ieșea cu nimeni originar din Irlanda. Avea numai 18 ani. Te-ai fi așteptat să vină acolo însoțită de un prieten sau de un văr, sau de cineva, dar venise singură. Măcar să-și fi găsit câteva irlandeze cu care să locuiască, dar nu făcuse nici asta. Deși în oraș erau foarte multe irlandeze! Ea era asistentă medicală și trăia într-o locuință socială a spitalului împreună cu o tânără de culoare, care era tot asistentă. Așa obișnuiau irlandezii? Pentru că el avuse o vreme și o prietenă rusoaică, iar ea petrecea timpul numai cu ruși de-ai ei.

— Eu tot sunt irlandez, spuse Stanhope. Străbunii mei sunt din Irlanda.

Încă o chestie tipică în America: toți erau irlandezi, la origine.

— E un semn de inteligență că se ține departe de-ai noștri, spuse Francis, foarte serios. Stanhope rămase pe gânduri.

La absolvire, maiorul Lindsay era pe scenă, iar Francis, de pe scaunul său din rândul al treilea, se gândi ce ciudat era să vadă în carne și oase pe cineva pe care-l văzuse doar la TV. Francis se născuse în New York, apoi, pe când era copil, a fost dus în Irlanda și a revenit aici chiar înainte să împlinească 19 ani, cu zece dolari americani la el și cu cetățenia. De pe aeroportul JFK îl luase unchiul Patsy, care îi înșfăcase geanta din mână și i-o azvârlise pe bancheta din spate.

— Bine-ai venit acasă! îi spuse el.

Acest loc aglomerat și străin îl deabusola. În prima lui zi în America, Patsy îl puse la muncă în spatele tejghelei unui bar pe care-l avea el, în Bay Ridge. Pe ușă era un trifoi înrămat. Când veni prima clientă și-i ceru o bere, Francis luă un pahar înalt și i-l puse în față.

— Cum vine asta? întrebă ea. O juma' de bere?

Apoi se uită la toți ceilalți oameni așezați la bar, cu toții bărbați, care aveau câte o halbă în față. El făcu un semn spre o halbă, apoi întrebă:

— Vrei din asta? Plină?

În clipa aceea, înțelegând că el nu mai lucrase niciodată într-un bar și că, în genere, e nou-venit în America, femeia se aplecă, îi cuprinse fața în mâini, îi dădu părul la o parte de pe frunte și-i spuse:

— Exact, scumpule!

Într-o zi, pe când Francis era deja de un an la New York, în bar intrară doi polițiști tineri. Aveau un portret-robot al cuiva pe care-l căutau și voiau să vadă dacă-l recunoștea cineva. Glumiră cu Patsy, cu Francis, cu toată lumea. Când se pregăteau să plece, Francis își luă inima-n dinți și le puse câteva întrebări, așa cum făceau americanii. Cum te descurci ca polițist? Ce sala-

riu ai? Un timp, oamenii nu schițară nicio reacție. Era februarie, Francis purta un pulover tricopat, vechi, care a fost al lui Patsy, și se simțea incomod pe lângă polițiștii cu gecile aranjate și cu șepcile fixate bine pe cap. Într-un final, polițistul mai scund îi spuse că, până să se apuce de această meserie, lucrase la spălătoria de mașini de pe Flushing Avenue, care-i aparține verișorului său. Chiar dacă era automatizată, îl mai prindea câte-un jet de apă, și iarna, la sfârșitul zilei de muncă, era înghețat bocnă. Îngrozitor. Dincolo de asta, dădea mai bine să le spună fetelor că era polițist, decât că era angajat la o spălătorie auto. Colegul lui, tot tânăr, părea puțin scârbit. Intrase în poliție, pentru că tatăl și bunicul lui erau polițiști. A avea această meserie în sânge.

Peste iarnă, Francis se tot gândi la toate aceste lucruri, analiză cu atenție polițiștii din cartier, de la metrou, de pe străzi, de la TV. Se duse la secția locală de poliție să ceară detalii despre testare, orar și altele. Când îi spuse lui Patsy ce avea de gând să facă, el îl încurajă. În numai 20 de ani, ieșea și pensie. Francis constată că Patsy vorbea de „20 de ani” ca de o nimica toată, o secundă, deși, în acel moment al vieții lui, însemnau chiar mai mult decât vârsta pe care o avea. După 20 de ani, dacă scăpa cu viață, putea, eventual, să se reprofileze. Își văzu viața împărțită în intervale de câte 20 de ani și se întrebă, pentru prima dată, câte asemenea intervale avea să apuce. Norocul lui că era încă tânăr, îi spuse Patsy.

După absolvire, cei din clasa lui au fost împărțiți în mai multe grupe, să facă muncă de teren în diverse părți ale orașului. El și alți 30 de colegi de-ai lui, printre care și Brian Stanhope, au fost trimiși în Brownsville, apoi în Bronx, unde au intrat de-a dreptul în pâine. Francis avea 22 de ani. Brian, doar 21. Francis nu-l știa foarte bine pe Brian, dar îi plăcea că atunci când privea prin încăperea aglomerată, vedea un chip cunoscut. Până acum, lucrurile nu se întâmplaseră așa cum îi spusese lumea. Secția de poliție era exact opusul a ceea ce-și imaginase Francis când hotărâse să dea la academie. Pe dinafară arăta groaznic, fațada

era plină de coji care stăteau să cadă, acoperită de găinaț și încoronată cu sârmă ghimpată, iar pe dinăuntru era și mai rău. Nu exista loc care să nu fie lipicios sau cojit. Caloriferul din camera de control era rupt în două și cineva a pus sub el o tigiă veche, ca să se scurgă apa. Din tavan cădea tencuială pe birouri, pe capetele oamenilor și pe foile de lucru. În celulele unde ar fi trebuit să fie doar doi-trei oameni, erau înghesuți câte 30 de infractori. În loc să fie cuplați cu parteneri mai experimentați, novicii erau trimiși la treabă împreună cu alți novici.

— Ca doi orbi, glumise sergentul Russell, promițând că situația nu va rămâne așa. Aveți grijă!

Acum, Gleeson și Stanhope se îndreptau spre nord, lăsând în urmă clădirea arsă. În depărtare se auzea o nouă alarmă de incendiu. Cei doi tineri care patrolau aveau trecute pe hartă limitele circumscripției, dar niciunul nu le văzuse în realitate. Mașinile de patrulare erau distribuite în funcție de vechimea în muncă, iar în tura de la 8:00 până la 16:00, lucrau, în special, seniorii.

Ei ar fi putut să ia autobuzul până la punctul cel mai îndepărtat al secției, apoi să se întoarcă pe jos, dar Stanhope spuse că nu-i plăcea să se urce în autobuz îmbrăcat în uniformă, nu-i plăcea tensiunea care se crea când intra pe ușa din spate și toți îl măsurau din priviri.

— Bun, atunci hai să mergem pe jos, propuse Francis.

Erau pic de apă, dar își continuau drumul printre blocuri, fiecare-ia atârnându-i de curea: bastonul de polițist, cătușele, stația radio, arma, muniția, lanterna, mânușile, creionul, carnetul pentru notițe și cheile. De jur-împrejur, erau mormane întregi de dărâmături și mașini arse, așa că abia se mișcau printre ruine. O față se juca, lovind o minge de tenis de peretele unei clădiri.

Francis era conștient că tura de la 8:00 la 16:00 era un cadou. Fără procură de percheziție, cel mai probabil, lucrurile aveau să rămână calme până la prânz. Când cotiră pe Southern Boulevard, erau ca niște turiști care tocmai au traversat un deșert, bucuroși că ajunseră de cealaltă parte. În timp ce străzile

laterale erau aproape goale, bulevardul era plin cu mașini, un magazin pentru bărbați, unde se vindeau costume de toate culorile, câteva magazine ce comercializau alcool, un minimarket, o frizerie și un bar. În depărtare, o mașină de patrulare îi salută, făcându-le semn din faruri, și își continuă apoi drumul.

— Nevastă-mea e gravidă, zise Stanhope, după o vreme în care tăcuseră amândoi. Va naște aproape de Ziua Recunoștinței.

— Irlandeza? întrebă Francis. Ai luat-o de nevastă?

Francis încercă să-și amintească dacă erau logodiți când îi vorbise Stanhope despre ea, la academie? Numără lunile, până în noiembrie, mai rămâneau doar patru.

— Aha, zise Stanhope. Acum două săptămâni, la oficiul stării civile din oraș.

Au sărbătorit, luând cina într-un local franțuzesc, de pe Twelfth Street, despre care citise în presă. Anne a trebuit să-și schimbe ținuta în ultima clipă, pentru că rochia pe care voise s-o îmbrace deja o strângea.

— Vrea să ne căsătorim și religios, după ce naște. N-am găsit o parohie care să officieze cununia repede, nici măcar după ce au văzut-o că e gravidă. Anne speră să găsească un preot care să ne dea binecuvântarea și să boteze copilul în aceeași zi. Mai încolo.

— Oricum ar fi, v-ați luat, gata, zise Francis, felicitându-l din inimă.

El spera ca Stanhope să nu fi realizat că încercase, pentru o clipă, să calculeze lucrurile în minte. Nu că ar fi contat. Oricum, era un obicei pe care-l avea de acasă și pe care, fără îndoială, urma să-l piardă cu cât stătea mai mult în America. Aici, lumea se ducea la liturghie în pantaloni scurți și tricou, iar nu demult, văzuse o femeie conducând un taxi.

— Vrei să ți-o arăt? întrebă Stanhope, dându-și cascheta jos de pe cap.

Înăuntru, ascunsă în căptușeală, era fotografia unei femei frumoase și blonde, cu un gât lung și grațios. Lângă ea, era o cârtică de rugăciuni cu Sf. Mihail și, pe deasupra, o poză cu Brian Stanhope tânăr, alături de un alt tip.

— Cine e? întrebă Francis.

— Fratele meu, George.

Lui Francis nu-i trecuse prin minte să-și pună fotografiile în caschetă, deși în portofel, avea împăturită o carte de rugăciuni cu Sf. Mihail.

Francis o ceruse de soție pe Lena Teobaldo în ziua în care absolvise academia, iar ea acceptase. Acum își imagina că nu va mai dura mult până când îi va anunța și el pe cei din jur că așteaptă un copil. Lena era pe jumătate poloneză, pe jumătate italiancă, iar uneori, când o privea cum căuta ceva prin geantă sau cum curăța un măr, manipulând cuțitul din încheietura mâinii, se cutremura la gândul că ar fi putut să n-o întâlnească. Dacă n-ar fi venit în America? Dacă părinții ei n-ar fi venit în America? Unde altundeva, dacă nu în America, ar fi putut un polonez și-o italiancă să facă o fată ca Lena? Dacă n-ar fi fost el în bar în dimineața când venise să-l întrebe dacă familia ei putea rezerva incinta din spate pentru o petrecere? Sora ei pleca la facultate, îi spusese. Primise o bursă, era foarte deșteaptă.

— Vei lua și tu o bursă, când termini liceul, îi spusese Francis, iar ea râse, zicând că terminase liceul cu un an în urmă și că nu avea de gând să dea la facultate, dar asta nu era o problemă, fiindcă îi plăcea jobul pe care-l avea.

Avea părul creț și rebel și umerii bronzăți și purta o haină fără bretele. Se ocupa cu procesarea datelor la General Motors, pe Fifth Avenue, la numai câteva etaje sub FAO Schwarz. El habar n-avea ce e FAO Schwarz. Era în America doar de câteva luni.

Lumea mă tot întrebă dacă ne vom muta din oraș, zise Stanhope. Acum stăm în Queens, într-un spațiu mic.

Francis ridică din umeri. Nu știa nimic despre localitățile din suburbie, dar nici nu se vedea stând la bloc pentru tot restul vieții. Visa la o bucată de pământ. La o grădină. La un loc unde să respire. Până acum, Francis știa doar că, după nuntă, el și Lena aveau să stea la părinții ei, ca să economisească niște bani.

— Ai auzit de Gillam? E un orașel, zise Stanhope.

— Nu.

— Ei bine, nici eu, dar tipul Țela, Jaffe, care cred că e sergent, spunea că se află la numai 32 de kilometri spre nord de aici și că sunt mulți care stau acolo. Cică locuințele au peluze mari și copiii își aduc ziarul pe bicicletă.

— Cum ai zis că se numește?

— Gillam, spuse Stanhope.

— Gillam, repetă Francis.

Când ajunseră într-un alt cartier, Stanhope spuse că-i era sete și că ar fi mers o bere. Francis s-a făcut că nu aude. Polițiștii din Brownsville mai beau din când în când în timpul serviciului, dar numai dacă erau în mașini de patrulare, și nu așa, pe teren. Francis nu era laș, dar erau abia la început de carieră și, dacă dădeau de belea, n-avea cine să-i scape.

— N-aș fi împotriva să bem câte un suc cu înghețată¹, spuse Francis.

Când au intrat în sala de mese, Francis a simțit că acolo era foarte cald, chiar dacă ușa era proptită cu câteva cărămizi, ca să stea deschisă. Bătrânul din spatele tejghelei purta o pălărie de hârtie care se îngălbenise și un papion înclinat.

— Sucul e rece, amice? Laptele, bun? întrebă Stanhope.

Vocea și lățimea umerilor lui risipiră liniștea, iar Francis se uită în jos, la pantofii săi, apoi la geamul de sticlă crăpat și ținut laolaltă de o bandă adezivă. Avem un job bun, își zise în sinea lui. Onorabil. Se zvonise că la academie nu se va mai face nicio clasă în 1973, pentru că orașul își redusese bugetul, dar clasa lui a rezistat și în această situație.

Stațiile de emisie prinseră viață din senin. Până atunci, mai erau niște glume matinale, o serie de apeluri preluate, dar acum era vorba de ceva diferit. Francis dădu volumul mai tare. Se raportase o împușcătură și, cel mai probabil, avea loc un jaf la un magazin alimentar de pe Southern Boulevard nr. 801. Francis verifică intrarea în cafenea: nr. 803. Omul din spatele tejghelei arătă spre peretele dincolo de care Dumnezeu știe ce se întâmpla.

¹ Băutură specific americană. (n. tr.)

— Dominicani, spuse, iar cuvântul pluti prin aer, ca un ecou.

— Eu n-am auzit nicio împușcătură. Tu ai auzit? întrebă Francis. Dispeceratul reluă apelul. Francis simți un fior dinspre gât spre stomac, în timp ce se îndrepta spre ușă.

Francis mergea primul, iar Stanhope era chiar în spatele lui. Cei doi recruți își scoaseră armele când se apropiară de ușa magazinului.

— N-ar fi mai bine să așteptăm? întrebă Stanhope, dar Francis continuă să înainteze, trecând pe lângă un telefon public și apoi pe lângă un ventilator care nu mai făcea vânt.

— Poliția! strigă, în timp ce își croia drum, mai departe, în magazin.

Nu se știa dacă erau sau nu clienți la fața locului, când se petrecuse jaful, pentru că acum nu mai era nimeni în jur.

— Gleeson, spuse Stanhope, arătând spre cartușul de țigări improșcat cu sânge, aflat după registrul din fața lor.

Urmele de sânge arătau vigoarea băcăilor inimii celui împușcat: sângele, care era mai degrabă purpuriu decât roșu, ajunse până și pe tavanul cu pete de la inundație, întinzându-se în strat dens pe gura de aerisire ruginită. Francis cercetă repede podeaua din spatele casei de marcat, o luă după urmele de sânge și ajunse în fața unui dulap, unde dădu de un bărbat care zăcea întins pe-o parte, într-o baltă de sânge, cu fața lipsită de viață. În timp ce Stanhope chema întăriri, Francis apăsă cu două degete golul moale de sub maxilarul bărbatului. Îndreptă brațul bărbatului și apoi îi puse aceleași două degetele pe încheietura mâinii.

— E prea cald pentru asta, spuse Stanhope, uitându-se încruntat la cadavru.

Deschise frigiderul de lângă el, scoase o sticlă de bere, o desfăcu de marginea unui raft și luă câteva guri din ea pe nerăsuflăte. Francis se gândi la orașul pe care îl amintise Stanhope, își imaginează că mergea cu picioarele goale prin iarba răcoroasă și umedă de la rouă. Nu aveai de unde să știi încotro te purta viața. Nu ai cum să încerci ceva doar ca să vezi dacă-ți place, așa cum îi spusese unchiului Patsy când intrase la Academia de

Poliție, pentru că încerci și încerci, și încerci, iar apoi devii una cu lucrul pe care-l încerci. Acum era de o parte a Atlanticului, în Irlanda, apoi de cealaltă parte, polițist, în America, în cel mai crunt cartier din cea mai renumită metropolă din lume.

Chipul decedatului devenea palid, iar Francis se gândea ce înfățișare disperată avea, strâns cum era, în jurul gâtului și cu bărbia țintită în sus. Era abia al doilea cadavru din cariera lui. Primul, un corp plutitor, care se ridicase la suprafața apei în aprilie, după ce stătuse toată iarna în portul din New York, nu fusese recunoscut, iar din cauza asta, pentru Francis aproape că nici nu era real. Locotenentul care-l luase cu el îi spusese că poate să vomite peste marginea bărcii, dacă-i venea, dar el a răspuns că era bine. Își amintise că trupul era un simplu vehicul, că lumina care ghida cu adevărat sinele unei persoane era spiritul. Acel prim cadavru, ca o bucată de carne de forma unui buștean, picurând pe puntea bărcii, se despărțise de sufletul său cu mult înainte ca Francis să-l fi văzut cu ochii lui, dar aceasta de acum, pe acesta Francis îl văzu despărțindu-se de trup puțin câte puțin. În Irlanda, cineva ar fi deschis o fereastră pentru a lăsa spiritul să-și ia zborul afară, dar aici, în Bronxul de Sud, orice suflet lăsat liber n-avea decât să se zbată între patru pereți, până când, epuizat, se topea de căldură și era uitat.

— Puneți ceva în ușă, să stea deschisă! zise Francis. Abia pot respira.

Deodată, Francis a auzit ceva și s-a oprit, punând o mână pe armă.

Stanhope îl privea cu ochii larg deschiși. Sunetul s-a auzit din nou, un foșnet moale provocat de atingerea adidașilor de linoleum, de parcă cineva îi urmărea, în timp ce Francis era numai urechi. Trei inimi omenești băteau în piept, iar a patra stătea nemișcată în pieptul bărbatului ucis.

— Teși afară cu mâinile sus! strigă Francis, iar apoi, dintr-o dată, amândoi văzură un adolescent înalt, într-un tricou alb, cu pantaloni scurți și cu adidași albi, ascuns în spațiul îngust dintre lada frigorifică și zid.

O oră mai târziu, Francis ținea mâinile adolescentului, înmuindu-i fiecare deget în cerneală și apoi punându-i-l pe fișă, apoi toate cele patru degete la un loc și la urmă, degetul mare. Mai întâi, mâna stângă, apoi dreapta, apoi stânga din nou, trei fișe în total: locală, statală, federală. După prima fișă, s-a produs chiar un ritm, ca un dans străvechi: apucă, înmoaie în cerneală, lasă liber. Mâinile adolescentului erau calde, dar uscate, iar Francis nu-și putea da seama dacă era nervos sau nu. Stanhope își redacta deja raportul. Vânzătorul din magazin murise cu mult înainte să fi sosit ambulanța și alături era criminalul cu mâini moi, ca de copil, cu unghiile bine îngrijite și curate. Mâinile puștiului erau relaxate, le puteai îndoi. Până să termine a treia fișă, adolescentul deja știa ce să facă și era cooperant.

Mai târziu, după toate lucrările, polițiștii mai în vârstă au spus că există o tradiție să i se facă cinste celui care făcea prima lui arestare. Arestarea a fost atribuită lui Francis, dar l-au luat și pe Stanhope și i-au făcut cinste și lui, până când el povestea cele întâmplare diferit, adăugând detalii noi după fiecare pahar. Așa se ajunsese la aceea că tipul ieșise și-i amenințase, toți pereții erau plini de sânge și că Stanhope a blocat ieșirea în timp ce Francis l-a dezarmat și l-a pus la pământ pe criminal.

— Partenerul tău are o imaginație bogată, i-a spus lui Francis unul dintre polițiștii mai în vârstă.

Stanhope și Francis se uitară unul la altul. Erau ei parteneri?

— Sunteți parteneri până când căpitanul vă spune altfel, a zis polițistul mai în vârstă.

Bucătarul a adus câteva farfurii pline cu hamburgeri și le-a spus că sunt din partea casei.

— Te duci acasă deja? l-a întrebat Stanhope pe Francis puțin mai târziu.

— Da, și așa ar trebui să faci și tu. Du-te acasă la soția ta însărcinată, a spus Francis.

— Soția însărcinată este motivul pentru care stă pe afară, a izbucnit unul dintre polițiști.